

Ч А В Ч Е.

Черни дрехи	Но съ добро съмъ
Имамъ азъ,	Азъ сърце,
Грубичекъ е	Съ бодъръ погледъ
Моятъ гласъ.	И лице.

Съ човка къса	Скромничко съмъ,
Съмъ, дѣца,	Давамъ умъ
Съ малки, слаби	И не дигамъ
Съмъ крилца.	Празенъ шумъ.

Линочка.

Докторъ Асинусъ.

Едно старо магаре рѣшило да се осво-боди отъ позорното робуване на човѣка и да се отърве завинаги отъ вѣчния затворъ въ обора. Затова единъ прѣкрасенъ день хва-нало полето и се спрѣло, чакъ когато се от-зювало далече верѣдъ пустината.

Понсже нѣмало вече, кой да се грижи за него, трѣбвало самъ да си изкарва прѣ-храната. И то се облѣкло въ единъ прѣсти-снатъ рединготъ и се провъзгласило за док-торъ.

Присвоило си едно латинско име: док-торъ Асинусъ, намѣрило си за прислужникъ една дяволита маймуна, която облѣкло въ блѣстяща прислужнишка дреха, и отворило приемнъ кабинетъ за прѣглеждане болни.

Скоро това се разчуло изъ горигѣ и се-лата. Животни отъ всички видове почнали да пѣлнятъ чакалнията му прѣвъ приемнитѣ часове.

Докторъ Асинусъ станалъ за всички знаменитѣ лѣкарь, прочутъ ученъ, когото населението поздравлявало съ почетъ.

Неговата извѣстность се прѣнадала на-вредъ, достигнала и до царя на животни-тѣ — лѣва.

И ето, поболить се Негово Величество лѣвътъ и изпратилъ да търсятъ прочутия Асинусъ. Болникътъ вѣрвалъ, че веднага слѣдъ прѣгледа ще оздравѣе.

Лѣкарьтъ заварилъ лѣва легналъ въ дѣното на свята пещера, наблюдаванъ отъ едно лѣвче и старата лѣвица.

— Кажй, какво ми е, и ме изцѣри! — рекълъ лѣвътъ съ единъ сграшещъ гласъ. Инакъ, свѣршенъ е животътъ ти!

Докторътъ се приближилъ треперейки. Той пощипалъ пулса на болния, поискалъ да му види езика и се позамислилъ.

Най-послъ, като си придавъ важность, той произнесълъ името на една непозната болестъ и написалъ рецепта. Врчилъ рецеп-тата на лѣвицата, като ѝ обѣщалъ че пакъ ще дойде, и бързо се отдалечилъ. За него било по-приятно да бже по-далечко отъ тоя болникъ.

Като се върналъ у дома си, докторъ Асинусъ намислилъ, че е много рисковано за кожата му, ако продължава своята аван-